

Z deníku Emila Zátopky

Vedl si Emil Zátopek deník? Co by v něm asi bylo napsáno, co se mu asi honilo hlavou v létě 1952, kdy se z něj stala sportovní legenda, miláček publika a československá superstar? Nad tím jsme se zkusili s žáky zamyslet v hodině slohu 19. září, v den, kde by Emil Zátopek oslavil své 103. narozeniny.

27. 7. 1952

6:00

Před chvílí jsem vstal. Dám si trénink, který mě má připravit na zítřejší maraton. I přes všechna vítězství a všechny náročné tréninky i přípravu jsem nervózní, jelikož to bude můj první maraton. Moje manželka Dana mě velmi podporuje, a to mi dodává odvalu. Na to, že je červenec je docela chladno, ale mnoho mých tréninků probíhalo v dešti a zímě, tak snad jsem připraven. Má se běžet zítra v 15:25 a Dana mě půjde podpořit.

18:00

Už se blíží večer a má nervozita stoupá. Z tréninku jsem unavený, ale spokojený, protože vím, že jsem se připravil a připravoval nejlíp, jak umím (s podporou mé Dany, která trénovala se mnou). Běhal jsem v každém počasí i s mnohakilovým závažím. Na večer si dám něco lehkého a vydatného, snad brzo usnu. Chtěl bych se jít ještě kondičně proběhnout zítra ráno, ať se protáhnu, uvolním a pročistím hlavu. I když se bojím, tak se těším, jak ještě nikdy a snad se dobře umístím.

28. 7. 1952

6:00

Milý deníčku, dneska běžím maraton a celkem lituji, že jsem se přihlásil. Díval jsem se, s kým poběžím a ten Jim vypadá, že už to někdy běžel. Zkusím běžet za ním a třeba budu mít stříbro. Dana bude zase v publiku, což je sice hezké, ale jestli se tam někde svalím, tak to bude dost trapné. Co když přestanu cítit nohy? Co když zkolabují? Už bych měl jít trénovat.

14:30

No nevím, asi to vzdám v půlce, mám hlad, chci jít domů a je celkem zima a navíc mám rýmu.

19:00

Já to vyhráááááááá! Ani nevím, jak se to stalo. Ten Jim, za kterým jsem běžel celou dobu, odpadl, tak jsem pak běžel sám. No nic, teď to jdu asi zapít.

28. 7. 1952

8:00

Vstal jsem s radostí v srdci, že mi to včera hezky vyšlo. Ten pocit, když někdo vyhraje je úžasný. Největší oporou byla moje Danuška.

Užívala si se mnou ten dobrý pocit výhry. Upřímně, nečekal jsem to. Navíc, když jsem ani netrénoval.

11:00

Ted' si chci jít zaběhat, protože mě to nesmírně baví.

12:20

Už jsem se vrátil a bylo to skvělé. Běžel jsem přírodou, kde ptáčci zpívali.

Danuška má dneska trénink, takže půjdu s ní. Ale nebudu házet oštěpem, protože to není moje disciplína. Musím ale říct, že jsem na ní fakt hrdý, protože jí to jde, a to dobře. Budu jí v tom podporovat i nadále, protože ona podporuje mě. Podporujeme se navzájem. Ptal jsem se Danušky, jaké má pocity z mého včerejšího závodu. Řekla, že je na mě hrdá. A to jsem rád. Jsem rád, že jí mám.

Helsínkí 26. 7. 1952

Takže čau lidi, tady Emil Zátopek,

je den před závodem a chci vám popsat moje pocity. Jsem ve stresu, ale řídím se heslem: „Když nemůžeš, přidej víc.“ Věřím si, že to vyhraju, sice nemám žádnou taktiku, ale to si nějak sedne. Momentálně ležím na hotelovém pokoji, nikdy v životě jsem na maratón netrénoval, ale moje Dana mě povzbudila, ať to jdu zkusit. Ráno jsem posnídal vajíčka a šli jsme se s ženou projít po Helsínkách.

Helsínkí 27. 7. 1952

Dnes mám ten závod. Startuju v 15:25. Vůbec nevím, co si vezmu na sebe, protože je tu celkem zima. Doufám, že mi bude Dana fandit a já vyhraju. Chtěl bych, aby se mi to povedlo. MUSÍM ZVÍTĚZIT!

Nikdy jsem na maratón netrénoval. Do startu zbývají ještě 4 hodiny, jdu se připravit. Ještě se musím posílit, dám si něco na jídlo, ať mi to dodá energií.

DNESKA VĚŘÍM V TO, ŽE ZVÍTĚZÍM!!!

Helsínkí 28. 7. 1952

Jsem šťastný, jsem rád, že došlo tolik lidí. Nejvíce jsem šťastný, že došla moje Dana. Běžel jsem asi hodně rychle, protože jsem nejlepší z celého světa a teď mě asi hodně lidí, za což jsem rád a hlavně jsem

rád za Danu, kterou moc milují. Ráno jsme se šli projít k zálivu na východ slunce a bylo to nádherné.

Text je poskládán z prací žáků tříd 9. A a 9. B.